

בס"ד. ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו, ה'תשכ"א

(הנחה בלתי מוגה)

ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך¹. וצריך להבין אומרו ונפקדת כי יפקד שהם ב' ענינים הפכיים, שהרי ונפקדת הוא מלשון זכרון, כמו שאומרים² ויפקד ויזכר זכרונו ופקדונו, וכתוב³ וה' פקד את שרה, וכי יפקד (מושבך) הוא מלשון חסרון, כמ"ש⁴ ולא נפקד ממנו איש, והרי זכרון ענינו שמזכירים גם את זה שלא נמצא כאן בשעת מעשה, שזהו היפך ענין החסרון. ומלשון הפסוק שכולל שניהם יחד, משמע, שהם ענין אחד. ובפרט שאומר ונפקדת כי יפקד, דפירוש תיבת כי הוא נתינת טעם, היינו שהטעם על ונפקדת הוא יפקד מושבך. ועוד זאת, שב' הענינים (הזכרון והחסרון) נאמרו באותו לשון, והיינו, דאף שישנם כמה לשונות שבהם אפשר לבטא ענין הזכרון, מ"מ נאמר ענין הזכרון בלשון ונפקדת, שזהו אותו לשון שבו נאמר ענין החסרון (יפקד). ומכל זה מוכח שונפקדת ויפקד הם ענין אחד, והא בהא תליא. וכללות הענין בזה⁵, דהנה, בהפטרת מחר חודש מדובר בענין ערב ר"ח (שלכן מפטירים בה בשבת ער"ח⁶), וענין ר"ח קשור עם מהלך הירח, שהסדר בזה הוא שמאמצע החודש ואילך מתמעט ופוחת הירח, ועד שבסוף החודש מתעלם לגמרי, ואח"כ נעשה מולד הירח בר"ח. וזהו ההפרש בין מהלך השמש למהלך הירח, שמהלך השמש הוא תמיד בשוה, ומהלך הירח הוא באופן שמתמעט תחילה ואח"כ נעשה מולד הירח, והיינו, שהגילוי בא לאחרי ההעלם דוקא. וכן הוא גם בישראל שמונין ללבנה⁷, וכמארז"ל⁸ ליקרו צדיקי בשמיך כו' דוד הקטן⁹, שדוקא ע"י ההעלם והביטול, ונפשי כעפר

-
מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ח ח"א ע' תקבח ואילך.	1) שמואל-א כ, יח — הפטרת שבת ערב ראש חודש.
6) ראה מגילה לא, סע"א. טוש"ע או"ח סתכ"ה ס"ב.	2) ב"יעלה ויבוא.
7) סוכה כט, א. וראה ד"ה ויאמר לו יהונתן תקס"ז (מאמרי אדה"ז תקס"ז ע' מח ואילך). ועם הגהות כו' — אוה"ת בראשית ח"א ד, סע"ב ואילך.	3) וירא כא, א.
8) חולין ס, ב.	4) מטות לא, ט — הובא במצו"צ שמואל-א שם.
9) שמואל-א יז, יד.	5) בכל הבא לקמן — ראה ד"ה ויאמר לו יהונתן מחר חודש דש"פ תולדות עזר"ת (סה"מ עזר"ת ע' סז ואילך). וראה גם ד"ה הנ"ל באוה"ת ברכה ע' א'תתפט ואילך;

לכל תהי"ו¹⁰, ביטול היש, ועד לביטול במציאות, הנה עי"ז דוקא מרום וקדוש אשכנ"ז¹¹, דאף שמצד עצמו הוא מרום וקדוש, מ"מ אשכנ"ז את דכא ושפל רוח. וזהו כללות הענין דמחר חודש, שהוא הגילוי שלאחרי ההעלם דער"ח. וזהו גם הטעם שאנשי מעשה מתענים בער"ח¹², שזהו"ע הביטול וההעלם, שע"ז נמשך הגילוי דמחר חודש.

(ב) **ולהבין** ענין חידוש הלבנה בר"ח בפרטיות יותר, יש להקדים תחילה ענין התהוות הזמן, שהרי כללות ענין הזמן נמדד ע"פ שני המאורות הגדולים, כמ"ש¹³ יהי מאורות גוי' והיו לאורות ולמועדים ולימים ושנים, ובענין המאורות הנה סדר מהלך הירח הוא שמתמעט והולך ואח"כ נעשה המולד כנ"ל. ובהקדים, שכללות ההתהוות נחלקת בג' הענינים דעולם שנה ונפש, ובכל אחד מהם ישנו הסדר דהעלם וגילוי. ההעלם וגילוי בעולם הוא סדר מהלך הירח (כנ"ל). ומזה נעשה כן גם בענין הזמן (שנה), שהו"ע רצוא ושוב כידוע¹⁴. וכן גם בנפש, שישראל הם תמיד בעליות וירידות, כמארז"ל¹⁵ כשהם עולין עולין עד לרקיע, וכן להיפך. והנה, כללות ענין הזמן הוא מחודש, והתחלתו הוא מספירת המלכות, שיש בה הענין דמלך מלך ימלוק¹⁶, שהו"ע עבר הוה ועתיד, משא"כ למעלה מספירת המלכות, ובפרט בבחי' העצמות, לא שייך ענין הזמן, דכשם שהוא למעלה מבחי' מקום, כמו"כ הוא למעלה מבחי' זמן, כידוע שזמן ומקום שייכים זה לזה¹⁷. ועל זה אמרו לא זה עיקר האלקות מה שהעולמות מתהווים ממנו¹⁸, והיינו, שבחי' האלקות שמהוה עולמות הו"ע ההשתלשלות שהתחלתה הוא מספירת המלכות, שבה שייך ענין זמן ומקום, אבל עיקר האלקות הוא למעלה מהשתלשלות, ולמעלה מזמן ומקום. אמנם, איתא במדרש¹⁹ מלמד שהי' סדר זמנים קודם לכן, וידוע הדיוק בזה שנתבאר בדרך מצותיך²⁰, שאין זה זמן ממש, אלא רק סדר זמנים, שהו"ע הקדימה

שעשה נסים תרס"ד (סה"מ תרס"ד קה"ת תשנ"ד) ס"ע קכט ואילך. ס"ע קלה ואילך).

15) ראה מגילה טז, א (בע"י).

16) תניא שעהייה"א פ"ז (פב, א).

17) ראה שעהייה"א שם. לקו"ת ברכה צח, א.

18) תו"א מגלת אסתר צט, ב. לקו"ת שה"ש ח, א.

19) ב"ר פ"ג, ז.

20) נו, ב ואילך.

10) נוסח "אלקי נצור" בסוף תפלת העמידה.

11) ישע"י נו, טו. וראה תו"א בראשית א, ג. אוה"ת בראשית ח"ו תתרמו, א. ובכ"מ.

12) ראה מג"א או"ח סתי"ז סק"ג.

13) בראשית א, יד.

14) ראה הקדמת הראב"ד לפירושו לספר יצירה (ב, ג). וראה מאמרי אדמו"ר האמצעי בראשית ע' נו ואילך. במדבר ח"ב ע' שלג ואילך. ע' שלז ואילך. אוה"ת יתרו ס"ע תתכה ואילך. סהמ"צ להצ"צ נט, א. ד"ה ברוך

ואיחור, וכמו שאי אפשר להיות מציאות ההוה עד שיופסק מציאות העבר, ואי אפשר להיות מציאות העתיד עד שיופסק מציאות ההוה. וענין סדר זמנים, דהיינו הסדר דקדימה ואיחור, ישנו גם באצילות.

ג) **וְיֹבֵן** זה ממשל כחות הנפש שבאדם. דהנה, התחלת הכחות היא מכח החכמה, ראשית חכמה²¹, וממנה משתלשל הבינה, ואי אפשר להיות מציאות הבינה בלי שיוקדם תחילה נקודת החכמה שבה תהי' ההבנה והשגה דבינה, וכמו שאי אפשר להיות נהר בלי מעין. אך אין זה באופן שלאחרי הקדמת החכמה אזי יכולה להיות הבינה יחד עם החכמה, אלא אי אפשר להיות התהוות הבינה עד שיופסק תחילה התגלות תוקף אור החכמה, שזהו קדימה ואיחור בהחלט. ובפרטיות יותר, הנה הפסק התגלות אור החכמה צריך להיות לא רק בבחי' הנעלית דחכמה, שהיא התאמתות וראי' דחכמה, שהו"ע ההתאמתות כאילו רואה, שבחי' הראי' היא למעלה לגמרי מבחי' השמיעה שהיא ההשגה דבינה, אלא גם בחי' המדות דחכמה, שהו"ע נטיית החכמה לאיסור והיתר, וכמו רב אמר אסור כו' שתיק רב, ומ"מ לא הדר ב²², הנה גם בחי' זו היא למעלה לגמרי מבחי' הבינה. ועוד זאת, שגם בחי' יסוד אבא, שהו"ע נקודת החכמה, הנה בכדי שתהי' ממנה הבינה, צריך להיות תחילה ענין של צמצום, שלא יהי' ריבוי נביעה בהשכלות חדשות, ריבוי נקודות, אלא שתשאר רק נקודה אחת, וגם בנקודה זו עצמה צריך להיות צמצום, שתתעלם הפנימיות שבה ותישאר החיצוניות בלבד, ורק אז אפשר להיות התהוות הבינה. וכמו שהוא בענין ההשתלשלות במוחין עצמם, כן הוא גם בענין השתלשלות המדות מהמוחין, שאי אפשר להיות מציאות המדות בלי המוחין, שהרי המדות שהם ללא הקדמת המוחין הם מדות עצמיים שלמעלה מהשכל, או שהם מדות שבבחי' מקיף שאינם אמיתיים כלל, אבל בכדי שיהיו מדות פנימיים, שמביאים חיות במעשה המצוות שיהיו פרחא לעילא²³, הרי זה ע"י המוחין דוקא. ומ"מ, התהוות המדות היא ע"י הפסק אור השכל דוקא, והו"ע צמצום השכל שישאר רק חיצוניות השכל, וגם בחיצוניות השכל גופא ישנו צמצום, שלא ישאר ממנו אלא הבכך בלבד. וכן גם בהשתלשלות המדות עצמם ישנו הסדר דקדימה ואיחור, שצריך להיות תחילה חסד ואח"כ גבורה, כמ"ש²⁴ ואלה

(21) תהלים קיא, יו"ד.

וש"נ.

(22) ביצה ו, א. וראה סה"מ תרנ"ד ע' רפו

(23) ראה תניא פ"מ. ובכ"מ.

(24) ריש פרשתנו (תולדות כה, יט).

ואילך. תרנ"ט ע' עד ואילך. תרצ"ב ע' שלא.

תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק, ואמרו חז"ל²⁵ המים הרו וילדו אפילה, שהו"ע השתלשלות הגבורה מהחסד, כמ"ש הפרדס²⁶. ולאחרי שישנם המדות חו"ג, הנה ע"י הת"ת משתלשלים נה"י מחג"ת, שנצח הוא ענף החסד והוד הוא ענף הגבורה כו', שכל זה הוא בסדר של קדימה ואיחור. ומזה יובן גם בענין ע"ס דאצילות, שלהיותם בהתחלקות, עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר²⁷, מוכרח שיהי' בהם סדר דקדימה ואיחור, שזהו"ע סדר זמנים.

ד) **אמנם** אף שענין סדר זמנים הוא בכללות הע"ס דאצילות, מ"מ, יש הפרש בין המוחין להמדות, שהרי המוחין הם בחי' נסתרות²⁸, וקדמו לעולם כו', והמדות הם השרש לעולמות, כמ"ש²⁹ כי אמרתי עולם חסד יבנה, ולכן הנה עיקר ההתחלקות דסדר זמנים היא בששה המדות, ומהם נמשך אח"כ ע"י המלכות מציאות הזמן בבי"ע, ששם הוא מציאות זמן ממש. והענין בזה, דהנה, ששת המדות הם ששה ימים, שמהם נמשכים שית אלפי שנים³⁰, שהרי יומו של הקב"ה אלף שנה³¹, והיינו, שמכל מדה ומדה נמשך ע"י המלכות מציאות זמן של אלף שנה בבי"ע, וכידוע שבאלף הראשון האיר בחי' החסד, ולכן היו ניזונין בחסדו של הקב"ה³², ובאלף השני האיר בחי' הגבורה, ולכן הי' בו המבול, ובאלף השלישי האיר בחי' הת"ת, שהו"ע ההתכללות והשלמות, ולכן הי' בו מתן תורה וכו', כמבואר ברמב"ן³³ השייכות של כל שית אלפי שנים לששת המדות. ואח"כ נחלקת ההמשכה בפרטיות יותר, שכל שנה הוא פרט א' מהאלף שנים, ונכלל תחילה בראש השנה, שכולל את החיות של כל השנה, ואח"כ מתפרט יותר לי"ב ראשי חדשים, וכל ראש חודש כולל את החיות של כל ימי החודש.

ה) **אמנם** עפ"ז צריך להבין, מהו הטעם שיום השבת כולל רק ששה ימים, דמיני' מתברכין כולהו יומין³⁴, ששת ימי השבוע, הרי שבת הוא למעלה מראש חודש, ולמעלה גם מראש השנה. דהנה, שבת

29) תהלים פט, ג.

30) ר"ה לא, א. א. סנהדרין צז, א.

31) ב"ר פ"ח, ב. וראה סנהדרין שם.

32) ראה פסחים קיח, א.

33) בראשית ב, ג.

34) זהר ח"ב סג, ב. פח, א.

25) שמו"ר פט"ו, כב. זהר ח"א קג, ב.

וראה ספר יצירה פ"ג מ"א ואילך.

26) שער ט (שער המכריעין) פ"ג —

בפירוש הספר יצירה שם.

27) ספר יצירה פ"א מ"ד.

28) נצבים כח, כט. וראה לקו"ת פקודי ג,

הוא למעלה מר"ח, שהרי ר"ח מותר בעשיית מלאכה, ושבת אסור בעשיית מלאכה. וכן הוא גם בפנימיות הענין, דהנה, הטעם שר"ח לא נכלל בימי המעשה הוא לפי שבימי המעשה מקבלת המלכות מבחי' החכמה ע"י ז"א, משא"כ בר"ח מקבלת המלכות מבחי' חכמה שלא ע"י ז"א, אבל מ"מ הרי המלכות היא במקומה, אלא שנמשך בה בחי' החכמה, משא"כ שבת הו"ע מוחין דאבא עצמם³⁵, שהם למעלה לגמרי מבחי' המלכות, וזהו ענין ממצוא חפצך ודבר דבר³⁶, כיון שבשבת אין העולמות מקבלים מבחי' הדיבור, אלא הם מתעלים לבחי' המחשבה³⁷. וכמו"כ שבת הוא למעלה גם מר"ה, דהנה, בר"ה מצות היום בשופר³⁸, וכמאמר רז"ל³⁹ אמרו לפני מלכיות כו' זכרונות כו' ובמה בשופר, שהשופר הוא למעלה גם מבחי' מלכיות וזכרונות, שלכן נמשך על ידו בחי' מלכיות וזכרונות. אמנם, ביו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת אין צריך לתקוע בשופר⁴⁰, לפי שהמשכה שע"י השופר נעשית מצד יום השבת עצמו⁴¹. וכיון שיום השבת הוא למעלה מר"ח ולמעלה גם מר"ה, אינו מובן, מדוע יום השבת כולל רק ו' ימים, ואילו ר"ח כולל כ"ט או ל' יום, ור"ה כולל את כל ימי השנה.

אך הענין הוא, דהנה, בהמשכת החיות בעולמות יש ב' מיני המשכות, בחי' חיים, ובחי' מחי' החיים⁴². וע"ד המבואר בטור⁴³ בפירוש ברכת בורא נפשות רבות וחסרון על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי, שענין בורא נפשות רבות וחסרון כו' קאי על ההמשכה למלאות החסרון שחסר ללא המשכה זו, אבל מ"מ הרי זה באופן שאין אתה מחוייב לעשרו⁴⁴, משא"כ להחיות בהם נפש כל חי הוא המשכת ענין התענוג. וזהו ענין השבת, שבו נמשך בחי' התענוג שלמעלה מהשתלשלות, שזהו מ"ש בשבת ויכולו השמים והארץ גו'⁴⁵, ועד"מ מאדם הבונה בית, שזהו לפי שיש לו תענוג בזה, אבל התענוג הוא בהעלם, ורק בגמר הבנין נעשה גילוי התענוג. ועד"ז גם למעלה, שבגמר הבריאה נמשך גילוי התענוג שלמעלה מהשתלשלות. וזהו ענין הנשמה יתירה שניתנה בשבת⁴⁶, שהיא

35) ראה סידור עם דא"ח קעח, ג ואילך.
 36) ישע"י נח, יג.
 37) ראה לקו"ת דרושים לשבת שובה סו,
 ג. ובכ"מ.
 38) ר"ה כו, ב. כז, א.
 39) שם סז, א. לד, ב.
 40) משנה ר"ה רפ"ד.
 41) ראה לקו"ת דרושים לר"ה נו, א ואילך. ובכ"מ.
 42) יומא עא, א.
 43) סימן רז.
 44) ראה כתובות סז, ב.
 45) בראשית ב, א.
 46) תענית כו, ב. ביצה סז, א.

בחי' חי' ויחידה, והיינו, שבחי' נר"נ הם כנגד ההמשכה דסדר השתלשלות, ובחי' נשמה יתירה שהו"ע בחי' חי' יחידה, ודוגמתם למעלה הם אריך ועתיק, הו"ע התענוג שלמעלה מהשתלשלות.

וזהו ההפרש בין ר"ח ור"ה לשבת, שבר"ח ור"ה היא המשכת החיות שלצורך העולמות, שנמשך מבחי' המדות, שרש העולמות, שהו"ע הזמן כנ"ל, וסדר ההמשכה הוא שנמשך תחילה בבחי' כלל בר"ה ובר"ח, ואח"כ נמשך החיות בפרטיות בימי החודש ובימי השנה. משא"כ בשבת היא ההמשכה שלמעלה מהשתלשלות, שהו"ע הנשמה יתירה, בחי' חי' ויחידה, אלא שבחי' זו נמשכת ומאירה גם בבחי' נר"נ, שזהו שיום השבת שייך לג' ימים שלפניו ולג' ימים שלאחריו⁴⁷, שהו"ע המשכת הנשמה יתירה בג' הבחי' דנר"נ. וכללות ענין השבת הוא למעלה מהזמן, שזהו שלאחרי כל שבת אומרים היום יום ראשון⁴⁸, דלכאורה אינו מובן למה מתחילים למנות הזמן מחדש, הרי בשבת לא נעשה שום שינוי בהזמן, לא בימי החודש ולא בימי השנה, אך הענין הוא, לפי ששבת הוא למעלה מהזמן, ולאחרי השבת מתחילה המשכת הזמן מבחינה שלמעלה מהזמן, ולכן אומרים היום יום ראשון. וזהו גם מה שהמן לא ירד בשבת, ומ"מ עיקר ענין המשכת הזמן הי' בשבת דוקא, שממנו נמשך הזמן על כל ימי השבוע⁴⁹, אלא שבו עצמו לא ירד הזמן. והענין בזה, דהנה, יש בחי' שיורא דטלא דבדולחא שבו עתיד להחיות המתים⁵⁰, והמן הוא בחי' טלא דבדולחא עצמו⁵¹, שהוא בחי' התענוג שלמעלה מהשתלשלות. וענין ירידת הזמן הוא המשכת בחי' התענוג שלמעלה מהשתלשלות למטה בבחי' הזמן. ולכן, בשבת עצמו, להיותו למעלה מהשתלשלות ולמעלה מהזמן, לא שייך ענין ירידת הזמן למטה. ומ"מ המשכת הזמן על כל ימי השבוע הוא מיום השבת, לפי שהוא בחי' התענוג.

(1) **וזהו** ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך, דהנה, ההמשכה דר"ח היא המשכת החיות דסדר השתלשלות, בחי' הזמן (כנ"ל), והסדר בהמשכה זו הוא שהגילוי בא לאחרי קדימת ההעלם, לפי שכללות ענין הזמן הוא בבחי' רצוא ושוב, ולכן בא הגילוי של

47) ראה פסחים קו, א. שו"ע אדה"ז או"ח תער"ב ח"ב ע' א"סו. ע' א"פו. ועוד.
 48) ראה לקו"ת שה"ש כה, סע"א ואילך. יז, א.
 49) זהר שבעה ערה 34. מכילתא יתרו כ, 51) ראה זהר ח"א רכה, ב. ח"ב קלו, ב. ח"ג מט, א.
 50) ראה פסחים קו, א. שו"ע אדה"ז או"ח תער"ב ח"ב ע' א"סו. ע' א"פו. ועוד.
 51) ראה לקו"ת שה"ש כה, סע"א ואילך. יז, א.

ונפקדת לאחרי ההעלם דכי יפקד. והיינו, שבתחילה צריך להיות הביטול בבחי' המלכות, דאזעירת גרמה⁵², שעיי"ז נעשית כלי לקבל הגילוי מבחי' ז"א. וענין זה גופא שהמלכות תהי' בביטול דאזעירת גרמה, הנה גם זה נמשך על ידי הז"א. וזהו ויאמר לו יהונתן (לדוד), דהנה, דוד הוא בחי' המלכות⁵³, בחי' ה"א אחרונה, ויהונתן, יה"ו נתן, היינו, שבחי' יה"ו, ג' אותיות ראשונים דשם הוי', בחי' ז"א, המשיך ונתן השפעה בבחי' דוד מלך ישראל, שתחילת ההשפעה היא לפעול במלכות בחי' הביטול, ואח"כ נמשך הגילוי מבחי' הז"א למלכות, שזהו הדיוק נתן, דכל הנותן בעין יפה נותן⁵⁴, שהו"ע המשכת תוספות אור. וזהו גם מש"נ⁵⁵ וישקו איש את רעהו ויבכו גו', דהנה, ענין הנשיקין בא מצד תוקף התגלות האהבה שאינה יכולה להתלבש באותיות הדיבור⁵⁶, וכלי הלב אין יכולים להכיל את האהבה, וענין הבכי' בא מצד גילוי אור שאין המוח יכול לסבול⁵⁷. וזהו"ע ויאמר לו יהונתן גו' וישקו גו' ויבכו גו', שהנתינה וההשפעה דז"א למלכות היא באופן של גילוי אור בריבוי כ"כ עד שכלי הלב וגם כלי המוח אין יכולים לסבול גילוי אור זה. ומסיים⁵⁸ עד דוד הגדיל, היינו, שכל ענין ההמשכה מיהונתן לדוד (מז"א למלכות) הוא רק עד דוד הגדיל, ולא עד בכלל, כי, כאשר יהי' דוד הגדיל, שהו"ע הגדלת בחי' המלכות לעתיד לבוא, אזי תהי' המלכות למעלה מבחי' ז"א, שזהו שאמר יהונתן לדוד אתה תמלוך על ישראל ואנכי אהי' לך למשנה⁵⁸. והענין בזה, שהגילוי דלעתיד לבוא הוא למעלה מר"ח ור"ה, שזהו"ע השבת, יום שכולו שבת ומנוחה⁵⁹, שענינו הוא המשכת התענוג שלמעלה מהשתלשלות, וזהו אמיתית עליית המלכות לעת"ל, שתתעלה בבחי' התענוג שלמעלה מהשתלשלות. ובבחי' זו אין ליהונתן שייכות כלל, לפי שיהונתן הוא בחי' ז"א, שרש ומקור הזמן, ועליית המלכות לעת"ל היא בבחי' שלמעלה מהזמן לגמרי. ובזה יובן שלעת"ל לא תצטרך המלכות לקבל כח מבחי' ז"א כמו עכשיו שהמלכות צריכה לקבל מבחי' ז"א. דהנה, בתחילת הבריאה היו שני המאורות הגדולים⁶⁰, היינו שהמלכות היתה באצילות, ואח"כ אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך⁶¹, והו"ע

(52) ראה זהר ח"ג קצא, א. (53) פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) ערך דוד. שער כב (שער הכינויים) פ"ד. עץ חיים שער לח (שער לאה ורחל) פ"א. מאורי אור מערכת ד אות י. ערכי הכינויים (לבעל מח"ס סדה"ד) ערך דוד. ובכ"מ. (54) ראה ב"ב נג, א. סה, א. עא, א. ועוד. (55) שמואל"א כ, מא. (56) ראה תו"א פ, ד. לקו"ת שה"ש א, ד. (57) ראה תו"א הוספות קכב, א. (58) שמואל"א כג, יז. (59) ראה תמיד בסופה. (60) בראשית א, טז. וראה אוה"ת בראשית לו, א ואילך.

המשכת המלכות בבי"ע לברר בירורים, כיון שהמברר צריך להיות במקום המתברר. ולכן עכשיו צריכה המלכות לקבל מבחי' ז"א, דכיון שנמצאת במקום המתברר, צריכה לקבל מבחי' ז"א בכדי שיהי' לה כח לברר את הבירורים ולהעלותם למעלה בעלייתה לאצילות בבחי' הביטול דאזעירת גרמה, שזהו"ע כי יפקד מושבך, וענין זה אינו מספיק, אלא צריך להיות אח"כ בירור שני, שזהו ונפקדת, שהו"ע ההמשכה מז"א למלכות, והיינו, שבירור ראשון הוא בירור דשם ב"ן, ואח"כ צריכה להיות המשכה משם מ"ה, בבחי' בירור שני כו'. וכל זה הוא עכשיו, אבל לעתיד לבוא תתעלה בחי' המלכות למעלה מבחי' הז"א, וכידוע דעליית שם ב"ן הוא בס"ג שלמעלה מבחי' מ"ה. וזהו עד דוד הגדיל, שלעתיד יהי' עליית המלכות בשרשה למעלה משרש הז"א. וזהו"ע יום שכולו שבת, שקאי על הגילויים דלעת"ל ע"י דוד מלכא משיחא, דוד מלך ישראל חי וקיים⁶¹.

